

[Norlev.]

til Landsretten, hvor de fik hver en betinget Dom paa 18 Dages Fængsel. Da det saa tredie Gang skete, at de fik et Barn, blev der indledet Politiumundersøgelse. Resultatet af den blev sendt til Justitsministeriet, og dér har Sagen ligget i hele den Tid, hvor vi ikke havde nogen Justitsminister. Det har ikke været muligt at faa den længere, og efter hvad jeg ved, vedtog Samlingsregeringen sidste Sommer, at de to ikke skulde straffes.

Nu er det, jeg gerne vil spørge det høje Ting, om man ikke mener, det er nødvendigt at faa en Lovændring paa dette Omraade, for jeg synes, at enten maa vi have Love, som skal overholdes, eller ogsaa maa vi lave Lovene om. En Lov, hvormod Myndighederne siger: vi kan ikke straffe Overtrædelser af den Lov, kan vi ikke beholde. Jeg har talt med de paagældende, der holder trofast sammen, og Manden har sagt til mig: Kan De ikke faa det lavet saadan, at vi maa blive gift, for det er Synd for Børnene, at vi ikke kan blive det; de bliver jo drillet med det i Skolen. Og han tilføjede meget realistisk: Jeg kan jo desuden ikke faa trukket noget Børnefradrag fra min skattepligtige Indtægt; det var jo ogsaa et Synspunkt. For Resten kan jeg tilføje, at Præsten det paagældende Sted, hvor de bor, har givet dem en udmærket anbefaling.

Jeg tillader mig altsaa at føre Sagen frem. Jeg har talt med den højtærede Justitsminister om den, og han har sagt, at han snarest vil fremsætte et Lovforslag i den nævnte Retning for det høje Ting, og jeg haaber, at det maa blive modtaget med Velvilje.

Jeg har endvidere nogle Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister. Jeg har her et Memorandum fra Møbelhandlernes Centralforening, et Memorandum, der indeholder dels en Kritik af Prisreguleringen som Helhed, dels en speciel Kritik af Prisreguleringens Dispositioner over for Møbelbranchen. Jeg skal tillade mig at nævne et Par af de Punkter, hvor Kritikken sætter ind. For det første siger man om Sagen i Almindelighed, at Systemet med fast Avance betyder, at jo dyrere Indkøb en Mand gør, des mere tjener han, og Branchen bliver paa den Maade ikke interesseret i at skaffe billigere Varer, ikke interesseret i Prisfald og heller ikke interesseret i at modernisere og rationalisere Forretningerne eller Virksomhederne med større Prisbillighed for Øje. Der er utvivlsomt en Fare her, som man maa være opmær-

som paa, og jeg gør opmærksom paa den, fordi Prisloven jo skal revideres forholdsvis snart.

For det andet hævder man som noget specielt for Møbelhandlerbranchen, at Avancebestemmelserne for denne Branche er urimeligt strenge. Der gives som Eksempel: En københavnsk Møbelhandler, der har en Omsætning paa 100 000 Kr., kan efter Priscirkulæret kun indvinde en Bruttoavance paa 20 000 Kr., Vareforbruget er altsaa 80 000 Kr. Men Omkostningerne er efter Prisdirektoratets egne Beregninger, hævder Møbelhandlerne, gennemsnitlig 20 pCt. af Vareforbruget, det vil sige 16 000 Kr., saa at Møbelhandlerens Nettofortjeneste kun bliver 4 000 Kr., og disse 4 000 Kr. skal dække baade Forrentning af indestaaende Kapital, Løn for eget Arbejde og Risiko. Møbelhandlerne gør gældende, at Tallene er tilsvarende for Provinsen, og de hævder, at med disse Avancebestemmelser skal mange Møbelhandlere gaa fallit. Jeg tør ikke sige, hvorvidt dette passer, men jeg stiller det op som et Problem, der tiltrænger nærmere Forklaring, og jeg haaber, at den højtærede Handelsminister maa kunne give en saadan Forklaring. Ydermere nævner de, hvad der er rigtigt, at de af Prisdirektoratet stillede Krav om Regnskabsførelse, Kartotekskort o. s. v. for mange Virksomheder har nødvendiggjort en Ekstrahjælp, der tynger paa Budgettet og gør det hele dyrere.

Desuden klager Møbelhandlerne — ligesom Haandværkerraadet i det Memorandum, det har sendt os fra sit Møde den 31. Oktober — over, at de fastlagte Avancer er saadanne, at de ikke har faaet det Dyrtdistillæg, som andre Erhverv her i Landet og Lønarbejderne har faaet under Krigen. Jeg er ikke i Stand til hverken at bevise eller modbevise noget paa dette Omraade, men jeg vil atter tillade mig at spørge, om denne Paastand er rigtig eller den kan modbevises.

Endelig fremdrager de ogsaa det Spørgsmaal, som enhver kan forstaa er et Problem, der fortjener Overvejelse: om man skal lægge Kostprincippet til Grund for Priserne eller Genkøbsprincippet, det vil altsaa sige, om man kun maa beregne sin Fortjeneste efter det, man har givet for Tingene, og ikke efter, hvad man skal give for at komplettere sit Varelager. Det er nemlig givet, at under stigende Priser — og vi har jo haft stigende Priser her i Landet og har det vel stadig — vil Kostprincippet betyde, at man faar stadig færre Penge til at forny sit Lager med, saadan at jo læn-